

«Μα τι συνέβη, τελικά, το 2010;...»

Του Παναγιώτης Α. Καράμπελας,
Επίτιμος πρόεδρος ΝΕ.Ο.Σ., Μέλος της Κ.Ε. ΛΑ.Ο.Σ. – 3/1/2011

«Μα τι έγινε τη χρονιά που πέρασε;» Αυτό είναι το ερώτημα που μουδιασμένα ρωτούν αυτές τις ημέρες οι Έλληνες. Και μαζί τους κι εγώ... Τι έγινε, τελικά, το 2010;;

Τους τελευταίους μήνες η χώρα μας ξεκίνησε ένα ταξίδι μέσα από συμπληγάδες που οδηγούν σε μια άνευ προηγουμένου μεταμόρφωση του κοινωνικού γίνεσθαι. Η κρίση που βιώνουμε, αποτέλεσε στα μάτια κάποιων την κατάλληλη αφορμή να αναθεωρηθούν αξίες, εθνικές προτεραιότητες και αντιλήψεις. Οι κυβερνώντες την χώρα, θεώρησαν ότι αυτή ήταν η καλύτερη ώρα για να αλλάξει ο τρόπος χορήγησης της ιθαγένειας, την ίδια στιγμή που κατέρρεε η οικονομία της πατρίδας μας. Με την μορφή του κατ' επείγοντος πέρασαν μέτρα που ανέτρεψαν εν μια νυχτί τις κατακτήσεις γενεών εργαζομένων.

Η **ελπίδα** έχει αντικατασταθεί από τον **φόβο**. Τον φόβο του Έλληνα που συνειδητοποιεί ότι έχει γίνει πολίτης Β' κατηγορίας και που, μοιραία, φοβάται μην χάσει την δουλειά του από τον απελπισμένο λαθρομετανάστη που προσφέρει την εργασία του με χαμηλότερο μεροκάματο. Τον φόβο για την σωματική ακεραιότητα της οικογένειάς του και την δική του, καθώς βιώνει τα "αγαθά" του πολυπολιτισμού με όσους ήρθαν να μας "γονιμοποιήσουν" με τον δικό τους πολιτισμό...

Δεν μπορείς να μην αναρωτηθείς, «του χρόνου τέτοιο καιρό, πως θα είμαστε; Τι θα λέμε για το 2011 που θα έχει πλέον περάσει;» Οι ανησυχίες είναι πολλές, όσες και τα ανοιχτά μας θέματα. Στο όνομα της κρίσης, ίσως να ξεπροβάλει ελκυστικό το "κλείσιμο" των εθνικών μας θεμάτων, με τις καλύτερες των προθέσεων πάντα, να υποθέσουμε εμείς... Στο όνομα της κρίσης, κάποιες ενοχλητικές λεπτομέρειες μπορούν παραμερίσουν για λόγους εκτάκτου ανάγκης, μπορεί να μας πουν.

Αλλά και σε ευρωπαϊκό επίπεδο η κατάσταση δεν επιτρέπει τον εφησυχασμό. Η κρίση που βιώνουμε έχει θορυβήσει τις "κραταιές" χώρες της Ε.Ε. και τις έχει ωθήσει στο να σκέφτονται και να νομοθετούν με πιο συγκεντρωτική λογική. Με την δικαιολογία «αυτό δεν πρέπει να ξανασυμβεί», θα επιδιώξουν

να συγκεντρώσουν εξουσίες στα χέρια τους, αφαιρώντας τις ασφαλώς από τις αδύναμες χώρες κυρίως του νότου. Το “ευρωπαϊκό όνειρο” τείνει να πάρει μια πολύ πιο διαφορετική μορφή από αυτή που μας είχαν τόσο όμορφα παρουσιάσει ακριβώς 30 χρόνια πριν... Η Συνθήκη της Λισσαβόνας και το πώς πέρασε, χωρίς να ερωτηθούν τα έθνη της Ευρώπης, είναι ενδεικτικό και της μορφής που θα έχει η Ευρώπη από εδώ και πέρα. Κάποια στιγμή θα μάθουν ότι, όποιος σχεδιάζει και αποφασίζει ερήμην των εθνών, χτίζει κάστρα στην άμμο.

Όμως, δεν μπορείς να μην κάνεις και μια επιπλέον σύγκριση: Τι άλλαξε τον τελευταίο αιώνα; Η σημερινές συγκυρίες έχουν ανατριχιαστικές ομοιότητες με το τέλος του 19^{ου} αιώνα και τις αρχές του 20^{ου}. Ξένες δυνάμεις είχαν μεσολαβήσει για την “διάσωση” της χώρας μας που μόλις είχε χρεοκοπήσει, ενώ είχαμε χάσει έναν πόλεμο με την Τουρκία. Την ίδια στιγμή ο πολιτικός κόσμος είχε περάσει μέσα από μια τεράστια κρίση με το *Κίνημα στο Γουδί*, που προκάλεσε ανακατατάξεις στον πολιτικό χώρο, εκφράζοντας όμως με τον καλύτερο για την εποχή τρόπο, το λαϊκό αίσθημα...

Όμως, αυτή η χώρα είχε ήδη καταφέρει την ένωση με την Κρήτη. Είχε ήδη κερδίσει έναν Βαλκανικό πόλεμο και βρισκόταν ένα βήμα πριν την νίκη και του 2^{ου} Βαλκανικού πολέμου και την απελευθέρωση της Μακεδονίας μας. Με μια οικονομία που έβρισκε τον βηματισμό της, είχε αρχίσει να αποκτά ξανά το διεθνές κύρος που είχε απολέσει.

Οι συνθήκες δεν είναι οι ίδιες, προφανώς. Όμως, είναι παρήγορη η σκέψη ότι η ιστορία, έστω και γενικά, τείνει να επαναλαμβάνεται. Είναι μια σκέψη που αφήνει μια χαραμάδα ελπίδας. Είναι η ιστορική απόδειξη ότι τίποτα δεν είναι ακατόρθωτο. Η ιστορική απόδειξη ύπαρξης της “επόμενης ημέρας” για τον τόπο. Η ελπίδα για τον τόπο μας το 2011, και για όσο υπάρχουμε ως Έθνος, είναι η ικανότητά μας να συσπειρωνόμαστε και να ανασκουμπωνόμαστε με αποτελέσματα που αφήνουν τον κόσμο άφωνο. Κάνοντας το αδύνατο, κατά άλλους, δυνατό! Αυτή είναι η ελπίδα μας. Αρκεί να καταλάβουμε, ότι αυτό το “καράβι” είναι το δικό μας “καράβι”, και μόνο όταν όλοι μαζί προσπαθήσουμε προς την ίδια κατεύθυνση θα φτάσουμε στην στεριά και όχι στα βράχια...

<http://www.e-grammes.gr/article.php?id=4665>